

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 24 lutego 1984 r.

w sprawie zgłaszania mienia osób krajowych znajdującego się za granicą oraz mienia osób zagranicznych znajdującego się w kraju.

Na podstawie art. 27 ust. 4 ustawy z dnia 22 listopada 1983 r. — Prawo dewizowe (Dz. U. Nr 63, poz. 288) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Osoby krajowe, o których mowa w art. 2 pkt 1, 3 i 6 ustawy z dnia 22 listopada 1983 r. — Prawo dewizowe (Dz. U. Nr 63, poz. 288), zwanej dalej „ustawą”, są obowiązane zgłosić Narodowemu Bankowi Polskiemu następujące rodzaje swojego mienia znajdującego się za granicą, a także jego utratę:

- 1) przedsiębiorstwa, ich oddziały i filie oraz udziały pieniężne i niepieniężne w spółkach,
- 2) gospodarstwa rolne, leśne, ogrodnicze i hodowlane,
- 3) inne nieruchomości nie stanowiące składników majątkowych przedsiębiorstw i spółek oraz gospodarstw wymienionych w pkt 2,
- 4) waluty obce, w tym wkłady na rachunkach bankowych, jeżeli ich równowartość przekracza 100 000 złotych; obowiązek zgłoszenia nie dotyczy:
 - a) walut obcych za granicą posiadanych na podstawie zezwolenia dewizowego,
 - b) walut obcych będących w dyspozycji osób krajowych wymienionych w art. 2 pkt 6 ustawy albo stanowiących przedmiot statutowej działalności polskiego banku dewizowego,

5) emitowane lub wystawione w walucie obcej akcje, obligacje, listy zastawne, jeżeli ich równowartość przekracza łącznie 100 000 złotych,

6) złoto i platynę w postaci stanowiącej wartość dewizową, jeżeli łączna waga czystego kruszcu każdego z tych metali przekracza 1/4 kg; obowiązek zgłoszenia nie dotyczy kruszców stanowiących przedmiot statutowej działalności polskiego banku dewizowego,

7) spadki lub zapisy testamentowe.

2. Wartość mienia oblicza się w złotych, z zastosowaniem obowiązującego w Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej kursu walut obcych, przyjmując za podstawę obliczenia wartość nominalną mienia, a w razie jej braku lub niemożności ustalenia — jego wartość szacunkową, określoną z uwzględnieniem aktualnych cen w miejscu, w którym znajduje się mienie.

§ 2. Osoby zagraniczne, o których mowa w art. 3 pkt 1—3 i 5 ustawy, są obowiązane zgłosić Narodowemu Bankowi Polskiemu mienie, o którym mowa w § 1 ust. 1 pkt 1—3, stanowiące ich własność, znajdujące się w kraju, a także jego utratę; jeżeli mienie znajduje się w posiadaniu lub zarządzie innej osoby niż właściciel, obowiązek zgłoszenia ciąży w takim samym zakresie na posiadaczu lub zarządcy mienia.

§ 3. 1. Zgłoszenie nabycia mienia powinno być dokonane w terminie 30 dni od jego nabycia albo uzyskania wiadomości o jego nabyciu.

2. Zgłoszenie utraty mienia powinno być dokonane w terminie 30 dni od jego utraty albo uzyskania wiadomości o jego utracie.

§ 4. Przepisy § 1 i 3 stosuje się odpowiednio do zgłaszania mienia Skarbu Państwa przez państwowe jednostki organizacyjne, pod których zarządem to mienie się znajduje.

§ 5. 1. Zgłoszenia mienia, a także jego utraty, należy dokonać w uprawnionym oddziale Narodowego Banku Polskiego na formularzu ustalonym przez Prezesa Narodowego Banku Polskiego, obejmującym zwłaszcza następujące dane dotyczące tego mienia:

- 1) kraj i miejsce przechowania lub położenia mienia,
- 2) rodzaj mienia i jego wartość,
- 3) ustanowione obciążenia,
- 4) ponadto — w odniesieniu do utraty mienia — sposób i termin utraty.

2. Wykaz oddziałów uprawnionych do przyjmowania zgłoszeń mienia ustali Prezes Narodowego Banku Polskiego.

§ 6. Zgłoszenia mienia posiadanego w dniu wejścia w życie rozporządzenia należy dokonać do dnia 30 czerwca 1984 r.

§ 7. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 31 marca 1984 r.

Prezes Rady Ministrów: gen. armii W. Jaruzelski